

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η πορεία μας είναι η σχέση μας με τον Θεό

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, την Πέμπτη 3 Απριλίου, τέλεσε την ακολουθία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων στον Ιερό Ναό Αγίου Αθανασίου Ανάβρας.

Στην ομιλία του ο Σεπτός μας Ποιμενάρχης, ανέφερε:

“Αγαπητοί μου αδελφοί,

Χαίρομαι που είμαστε όλοι μαζί και σας ευχαριστώ, μαζί με τον εφημέριό σας και όλοι μας τελέσαμε την ακολουθία των Προηγιασμένων Δώρων. Ιερή εσπερινή ακολουθία, ωραίες κατανυκτικές ιερές ακολουθίες, μέσα σε αυτή την ευλογημένη περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που, όπως όλοι γνωρίζουμε,

βαίνει προς το τέλος της. Διανύουμε την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή με πνευματικό αγώνα και την ευλογία του Θεού.

Μέσα σε αυτή την πνευματική μας σύναξη, για να δοξολογήσουμε και να ευχαριστήσουμε τον Θεό, αλλά και για να πάρουμε δύναμη από τη δύναμή Του, την παρουσία Του, αλλά και την επικοινωνία και τη σχέση μεταξύ μας, προχωρήσαμε στην ανάθεση της διακονίας του μυστηρίου της εξομολογήσεως στον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη, πατέρα Νικηφόρο.

Είναι ένας νέος κληρικός, πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με πολλή διάθεση να εργαστεί στον αμπελώνα του Κυρίου. Για τον λόγο αυτό, προβήκαμε σε αυτή την πράξη απόψε, ώστε να μπορεί να βοηθάει πνευματικά και να καταρτίζει τους χριστιανούς της Μητροπολιτικής μας περιφέρειας, όπου υπάρχει ανάγκη. Ο ίδιος, με πολλή καλή διάθεση και ιεραποστολικό φρόνημα, πορεύεται, είναι πρόθυμος να βοηθήσει τους ανθρώπους, να δοξολογεί τον Θεό και να αγιάζεται ο ίδιος με τη χάρη Του στη ζωή του.

Ολοκληρώνουμε λοιπόν την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, μια ευλογημένη πορεία, διότι η νηστεία, η προσευχή, η εγρήγορση, η εγκράτεια, η συμμετοχή στα μυστήρια, η μελέτη της Αγίας Γραφής και όλες αυτές οι πνευματικές προσπάθειες μέσα στην Εκκλησία μας οδηγούν σε μια βαθύτερη σχέση με τον Θεό.

Το Άγιο Πνεύμα κατευθύνει τη ζωή μας και ενεργοποιεί τα χαρίσματα που λάβαμε κατά το μυστήριο του Βαπτίσματός μας, επιβεβαιώνοντας τη Θεία κλήση μας προς σωτηρία. Πρέπει να μάθουμε ότι η νηστεία μας δεν περιορίζεται μόνο στην αποχή από ορισμένες τροφές, αλλά πρέπει να δημιουργούμε προϋποθέσεις στον εαυτό μας, ώστε η νηστεία μας να είναι πνευματική: να συγκρατούμε τον νου μας, τις σκέψεις μας, τις διαθέσεις μας, τα συναισθήματά μας, και να καλλιεργούμε μέσα στην καρδιά μας μια ουσιαστική σχέση με τον Θεό.

Όλα αυτά, από την πρώτη ημέρα της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την Καθαρά Δευτέρα, μέχρι και την Παρασκευή πριν από το Σάββατο του Αγίου και Δικαίου Λαζάρου, αποτελούν μια πορεία κατά την οποία ο χριστιανός αγωνίζεται

να αποκτήσει αρετές και να αποβάλει όσα τον εμποδίζουν και δημιουργούν προβλήματα στην πνευματική του ζωή.

Οι ύμνοι, τα ιερά ψάσματα, τα αναγνώσματα από τον Βιβλίο του Ψαλτηρίου και τα άλλα παλαιοδιαθηκικά αναγνώσματα που διαβάζουμε στην ακολουθία του Όρθρου, της Τριθέκτης και του Εσπερινού, όπως τελέσαμε απόψε την ακολουθία του Εσπερινού, και μαζί με την προσφορά των Τιμίων Δώρων για να κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, αλλά και οι λειτουργίες του Σαββάτου και της Κυριακής, ως πνευματική ανάπαυλα και ξεκούραση και ενδυνάμωση, μας δημιουργούν αυτή την πορεία για την ενάσκηση των αρετών, να μάθουμε δηλαδή να αγωνιζόμαστε, να αποκτούμε αρετές στη ζωή.

Και αν διαβάσουμε και ακούσουμε όλους αυτούς τους ωραίους ύμνους, όπου κάθε ημέρα μέσα στην εκκλησία μας ακούγονται και ψάλλονται, αλλά και τα ιερά αναγνώσματα, είναι μια διδασκαλία, είναι μια κατήχηση πνευματική για τον καθένα και την καθεμία, ώστε να επιβεβαιώνεται αυτή η σχέση μας με τον Θεό.

Επιτρέψτε μου να σταθώ σύντομα σε δύο παλαιοδιαθηκικά αναγνώσματα: το πρώτο από το βιβλίο της Γενέσεως και το δεύτερο από το βιβλίο των Παροιμιών. Από το βιβλίο της Γενέσεως, έχει επιλεγεί γιατί ξεκίνησε η ανάγνωση του βιβλίου της Γενέσεως την Καθαρά Δευτέρα, και είναι το βιβλίο της δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου.

Για να μας τονώσει την πίστη μας, η Εκκλησία, μας δείχνει ότι ο αγώνας, ως πνευματική σύμπτωση, η προσευχή μας, οι μετάνοιές μας, δεν είναι χαμένες. Δεν είναι στον αέρα. Αναφέρονται στον δημιουργό Θεό, ο οποίος, αν και Θεός, προσλαμβάνοντας σάρκα από την Παναγία Παρθένο και αναγέννησε όλους τους ανθρώπους.

Μας έκανε καινούργιους. Μας αφθαρτοποίησε.

Ξανά γίνεται ο δημιουργός που δεν αλλοιώνεται, διότι ο Θεός είναι ο ίδιος, και έγινα άνθρωπος για τη σωτηρία μας, μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς

αγωνίστηκε και αυτός ο αγώνας που κάνουμε είναι εναντίον του πονηρού, εναντίον του σατανά, εναντίον του κακού εαυτού μας και εναντίον των διαφόρων προβλημάτων που δημιουργούμε στους άλλους ανθρώπους. Δεν είναι αγώνας νεφελώδης και μάταιος, αλλά αγώνας γνώσεως και κοινωνίας με τον Θεό. Αυτή είναι η πορεία μας. Η πορεία μας είναι ο Θεός. Η σχέση μας με τον Θεό.

Και απόψε, λοιπόν, στο ανάγνωσμα που διαβάσαμε, υπάρχει ένας διάλογος, ένας πολύ ωραίος διάλογος. Ομιλεί - συνομιλεί καλύτερα - ο Θεός με τον Αβραάμ. Και μάλιστα λέει εκεί το κείμενο “ως τον αυτού φίλον”. Συνομιλεί, λέει, ο Αβραάμ με τον Θεό σαν να είναι φίλοι. Μα είμαστε φίλοι με τον Θεό. Ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, ως ο Θεός που έγινε άνθρωπος, απευθυνόμενος στους αποστόλους τους λέει: “Οὐκέτι λέγω ὑμᾶς δούλους”. Δεν σας λέω ότι είστε δούλοι. Είστε φίλοι μου. Είστε οι άνθρωποί μου.

Έτσι συνομιλούσε και ο Αβραάμ με τον Θεό. Και ήταν λίγο πριν από το γεγονός της καταστροφής των Σοδόμων και της Γομόρρας. Με όλα αυτά τα προβλήματα τα οποία υπήρχαν σ’ αυτές τις δύο πόλεις και κυρίως επειδή απομάκρυναν τον Θεό από τη ζωή τους, έγιναν ειδωλολάτρες, είχαν ανήθικες και διεφθαρμένες σχέσεις και κοινωνίες.

Και τώρα τι; Ο Αβραάμ προσπαθούσε να πείσει τον Θεό να μην τις καταστρέψει.

Πάρτε το κείμενο να το διαβάσετε. Και λέγει ο Αβραάμ στον Θεό: “Μα καλά, αν είναι πενήντα δίκαιοι σ’ αυτές τις πόλεις, θα τις καταστρέψεις;” Και ο Θεός του λέει: “Όχι, αν είναι πενήντα δίκαιοι, εγώ δεν θα τις καταστρέψω”. “Κι αν είναι σαράντα, κι αν είναι τριάντα, κι αν είναι δέκα, κι αν είναι πέντε;”, του λέει. “Πάλι θα τις καταστρέψεις;”

Αλλά δυστυχώς η ασέβεια και η ανθρώπινη ψυχή που απομακρύνεται από τον Θεό, οδήγησαν στην καταστροφή, γιατί δεν υπήρχε ούτε ένας δίκαιος.

Γι’ αυτό και έχουμε αυτή την καταστροφή των πόλεων ως παιδαγωγικό γεγονός και σημείο. Αλλά εκτός από αυτό, πρέπει να κρατήσουμε στη ζωή μας τη σχέση μας με τον Θεό, να είναι πραγματική και ουσιαστική, όχι εικονική και περιστασιακή, αλλά συνεχής και ανανεούμενη μέσα στην Εκκλησία, θα πρέπει να κρατήσουμε στο μυαλό μας αυτή τη σχέση του Αβραάμ με τον Θεό. Να μπορούμε να Του ομιλούμε και να Του ζητάμε πράγματα. Μπορούμε κι εμείς να το κάνουμε, αρκεί να αποφασίσουμε να γίνουμε άνθρωποι του Θεού. Να είμαστε φίλοι του Θεού.

Το δεύτερο ανάγνωσμα είναι από το βιβλίο των Παροιμιών του Σολομώντα. Ολόκληρο το ανάγνωσμα είναι μία διδασκαλία, μία διδαχή σχέσεων: διαπροσωπικών, με τον εαυτό μας και με τον Θεό. Θα σας αναφέρω μόνο τον πρώτο στίχο από το 16ο κεφάλαιο του βιβλίου των Παροιμιών, τον δέκατο έβδομο

στίχο.

“Εκείνος”, λέγει, “που δέχεται τις υποδείξεις, την παιδεία δηλαδή των άλλων, θα απολαύσει πολλά αγαθά στη ζωή του”. Εμείς όμως έχουμε εγωισμό. Δεν ακούμε τους άλλους, που μας διδάσκουν με τη ζωή τους, με το παράδειγμά τους. Μας προσφέρουν παιδεία.

Έτσι, αυτοί που δέχονται με ταπείνωση και ευπρέπεια στη ζωή τους τις υποδείξεις των άλλων, θα απολαύσουν πολλά αγαθά. Και το πρώτο και σημαντικότερο αγαθό είναι να μην πέφτουν οι ίδιοι σε λάθη. Γιατί; Γιατί μας τα λέει κάποιος εμπειρότερος, κάποιος μεγαλύτερος, κάποιος που μας αγαπά και ενδιαφέρεται για εμάς.

Αυτό, λοιπόν, είναι σχέσεις ανθρώπων, που προσφέρει ο ένας στον άλλον.

Είναι σχέση αληθινή. Και εκείνος, λέγει, που τηρεί τις θεϊκές εντολές, θα γίνει σοφός. Μα γινόμαστε σοφοί όταν ζούμε κατά Χριστόν. Φεύγει η σκέψη μας από το εφήμερο και δημιουργεί αιώνια σχέση με τον Θεό. Και τί σημαίνει η σχέση μας με

τον Θεό; Τί είναι ο Θεός; Φως! Και ποια είναι η σχέση μας με τον Θεό; Γνώση. Να γνωρίσουμε τον Θεό. Και αυτή η γνώση μας καθιστά σοφούς στη ζωή μας. Μας δημιουργεί δηλαδή τις προϋποθέσεις, του να ζούμε και να γνωρίζουμε τον Θεό.

Όπως λένε οι πατέρες, οι ασκητές, “γνωρίσαντες τον Θεό, ή μάλλον γνωρισθέντες υπό του Θεού”. Να γνωρίσουμε τον Θεό ή, ακόμα καλύτερα, να επιτρέψουμε στον Θεό να μας γνωρίσει και να μπει μέσα μας.

Γιατί αδελφοί μου ούτε αυτό κάνουμε, έχουμε κλείσει ερμητικά την καρδιά μας. Έχουμε φτιάξει έναν ιδεατό κόσμο, νομίζοντας ότι ζούμε σωστά, και δεν επιτρέπουμε ούτε στον Θεό να μπει μέσα στη ζωή μας. Και γι’ αυτό πέφτουμε σε παραπτώματα, σε δύσκολες καταστάσεις που μας ταλαιπωρούν.

Εκείνος, λέγει, που προσέχει τη ζωή του και τη συμπεριφορά του, περιφρουρεί την ψυχή του. Το να προσέχουμε τη ζωή μας είναι κατανοητό, αλλά όχι με την σκέψη που εμείς έχουμε, την εγωιστική, που πάλι κλεινόμαστε στον εαυτό μας και ικανοποιούμαστε με αυτά που νομίζουμε ότι έχουμε, ή μπορούμε να έχουμε ή

μπορούμε να κάνουμε. Όχι! Η προσοχή της ζωής μας πρέπει να είναι σε σχέση με τον άλλον. Και αυτό το καθορίζει η συμπεριφορά μας. Πώς συμπεριφερόμαστε, λοιπόν, στους άλλους;

Πώς απολαμβάνουμε την επικοινωνία, την κοινωνία με τους άλλους ανθρώπους; Όταν αυτή η σχέση είναι κατά Χριστόν, τότε πράγματι περιφρουρούμε την ψυχή μας και δεν την αφήνουμε να διολισθαίνει, να πέφτει σε βάραθρα και κακοτοπιές, να πονά και να καταστρέφεται. Και εκείνος που θέλει να ζει χαρούμενα πρέπει να προσέχει το στόμα του, να μη λέει απερίσκεπτα λόγια και να προσέχει και τις πράξεις του. Να, λοιπόν, ακόμη μία οδηγία, μία διδασκαλία για το πώς θα πρέπει να είμαστε στη ζωή μας.

Εμείς, σε αντίθεση με όλα αυτά, λέμε πολλά λόγια. Και, βέβαια, όποιος λέει πολλά, λέει και πράγματα που δεν πρέπει να πει, τα οποία τον οδηγούν σε σφάλματα και ανούσιες κουβέντες. Όταν, όμως, κάποιος είναι συνετός και προσεκτικός, προσέχει το στόμα του, δεν λέει απερίσκεπτα λόγια και, άρα, ζει χαρούμενα. Τι σημαίνει, όμως, «ζω χαρούμενα»; Είναι απλώς μια εξωτερική χαρά; Όχι! Είναι η χαρά της σχέσης με τον Θεό. Αυτή τη χαρά μάς διδάσκει ο Απόστολος Παύλος στην προς Φιλιππησίους επιστολή του: «Χαίρετε», μας λέει, «και πάλι λέγω, χαίρετε! Το επιεικές υμών γνωσθήτω τοις ανθρώποις».

Αυτή τη σχέση, λοιπόν, αδελφοί μου, πρέπει να μάθουμε να έχουμε στη ζωή μας και να την οικοδομούμε με σταθερότητα. Αυτά που σας διάβασα δεν είναι μόνο εντολές του Θεού. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποτελούν και έναν κανόνα καλής κοινωνικής συμπεριφοράς, τον οποίο, δυστυχώς, ξεχνάμε στη ζωή μας και στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους.

Όμως, επειδή μέσα στην Εκκλησία τα πάντα ανάγονται σε μια πνευματική κατάσταση, τα τοποθετούμε έτσι, ώστε να επιβεβαιώνουν τη σχέση μας με τον Θεό, που είναι η σωτηρία μας, και τη σχέση μας με τους ανθρώπους, από τους οποίους επίσης εξαρτάται η σωτηρία μας. Διότι δεν σωζόμαστε μόνοι μας, αλλά μαζί με τους άλλους ανθρώπους. Αυτό επιβεβαιώνεται μέσα στα μυστήρια της Εκκλησίας, όπου είμαστε όλοι μαζί.

Εύχομαι, λοιπόν, η χάρη του Θεού να ενδυναμώνει τον πατέρα Νικηφόρο, ώστε να διακονεί και πνευματικά, να καθοδηγεί με φόβο Θεού και να έχει στη σκέψη του τις καρδιές των ανθρώπων, να πονά και να ενδιαφέρεται, για να τους καθοδηγεί προς

τον δρόμο της χάριτος.

Εύχομαι, επίσης, η χάρη του Θεού να μας ευλογεί και να μας αγιάζει όλους, ώστε να προοδεύουμε πνευματικά, να ζήσουμε και να κατανοήσουμε βαθιά το εκούσιο πάθος και τον σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που αποτελεί τη σωτηρία μας. Γι' αυτό, άλλωστε, χρησιμοποιούμε την έκφραση «να χαρούμε το πάθος του Χριστού». Δεν λέμε τυχαία, την Κυριακή το πρωί, μετά το Εωθινό Ευαγγέλιο: «Δια του Σταυρού, χαρά εν όλω τω κόσμω». Να, λοιπόν, ποια είναι η χαρά που μας φέρνει ο

Σταυρός στη ζωή μας!

Να χαρούμε, λοιπόν, το πάθος του Χριστού και τον Σταυρό Του, να το ζήσουμε βαθιά και ας σταυρώσουμε τις επιθυμίες μας, τα πάθη μας και τον κακό μας εαυτό, ώστε να συναναστηθούμε μαζί με τον Κύριο της Δόξης.

Καλό υπόλοιπο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής! Καλή Μεγάλη Εβδομάδα και Καλή Ανάσταση!"

ουργίας ο
λογιώτατο

